

præsident synes dog at maatte indrømme, at der heller ikke efter den Afstemning, som nu skal finde Sted, vil være synderligt Haab for ham om at komme frem ad Valglovsændringens Vej, hvilken han selv som Regeringens Chef har ment ikke var fremkommelig. Og jeg kan heller ikke tro, at den højtærede Konseilspræsident i og for sig ønsker en saadan Ordning, thi han har jo udtalt, at det at have mange flere Folketingsmænd, end vi nu have, ikke var anbefalelsesværdigt.

Nu kan jeg ganske vist ikke forstaa de to Højrepartiers Stilling her i Salen. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det egentlige Højre i Dag vil stemme imod dette Lovforslag ved den endelige Afstemning. Den egentlige Aarsag til, at Højre stillede det Ændringsforslag, som forelaa ved 2den Behandling, var jo den, at man ønskede Forholdstalsvalg, men hvis man gaar til en Ændring af Valgloven, faar man jo ikke Forholdstalsvalg, saa er det paa Forhaand umuligt; man opfylder da ganske simpelthen Grundlovens Bud. Hvad Højre egentlig opnaar ved i Dag at stemme imod dette Forslag, indser jeg derfor ikke.

Den anden Gruppe af Højre, de frikonservative, har paa en Maade en langt mærkeligere Stilling. De ere enige i dette Lovforslags Realitet, de ønske endog, at det skal fremmes, de mene, at Grundlovsændringen er den rette Vej, men de standes paa Vejen dertil af den Betragtning, at de ikke have faaet Svar paa det Spørgsmaal, som er rettet af dem til Konseilspræsidenten om de kongevalgtes Opløsning. Ganske vist er det et mærkeligt Svar, den højtærede Konseilspræsident har givet paa det Spørgsmaal, der er stillet til ham, idet han har svaret paa noget helt andet end det, han er bleven spurgt om. Man spørger ham om Ministeriets Stilling til de kongevalgtes Opløsning, den højtærede Konseilspræsident svarer med at henvise til Statsraadet. Men man har ikke spurgt om Statsraadet. Enhver Sag, som kommer frem i et konstitutionelt Land, ethvert Lovforslag, som er vedtaget, skal jo til Statsraadet; men det er jo ikke det, man spørger om. Man spørger om, hvorledes Ministeriets Stilling er, ikke om hvorledes den endelige Afgørelse bliver i Statsraadet, hvor Kongens Beslutning jo kan gaa imod

Ministeriet, hvoraf Følgen da vil være, at Ministeriet vil gaa af og et nyt Ministerium vil søges dannet af Kongen. Det spørger man slet ikke om, man spørger om: Hvad vil Ministeriet tilraade Kongen? Paa dette Spørgsmaal vil den højtærede Konseilspræsident ikke give noget Svar. Han har derimod sagt, at naar Handlingens Dag kommer, saa falder Handlingen. Det er, som om han vilde sige: Ja, naar Guillotinen først er stillet op, falder Øksehugget. Men man har hidtil ikke set nogen Handlingens Dag fra den højtærede Konseilspræsident. Det er ikke Handlingens Dag, vi have oplevet sammen med ham, det er Forhandlingens Uger og Maaneder, vi have oplevet. Handlingens Dag synes ikke at ligge for den højtærede Konseilspræsident. Derfor begriber jeg egentlig ikke, hvorfor de frikonservative ere saa lidt modige i denne Sag. Jeg forstaaer ikke, at et Parti vil saa ganske slippe Modet og ikke tør vove sig ind i en Situation, som man dog ikke skulde synes i og for sig var saa overordentlig afskrækkende: at vi en Gang fik Landstinget opløst. Det undrer mig virkelig, at et Parti ikke uden at faa Svar paa det nævnte Spørgsmaal tør gaa med til en Foranstaltning, som dog virkelig ikke ligger udenfor Grundloven, nemlig den, at hele Rigsdagen opløses. Det synes mig at være lidet modigt af et Parti at stille en saadan Betingelse for at gaa ind paa dette Lovforslag, og det saa meget mere, som Partiet samtidig erklærer, at det er enigt i selve Lovforslagets Realitet.

Men sikkert er det i alt Fald, at hvis denne Sag ikke bliver til noget, saa ligger det hele Ansvar paa den højtærede Konseilspræsident. Det parlamentariske og konstitutionelle Ansvar for, at denne Sag ikke gennemføres og derigennem en retfærdig Ordning af Folketingsvalgene, ligger hos og maa kastes paa den højtærede Konseilspræsident. Som Ministeriets Chef og Regeringens Fører har han det hele Ansvar. Den højtærede Minister vil nok erindre en Tid, hvor han stod imod Ministerier, som han med Monrads Ord kaldte for „magtesløse Magthavere“. Naar jeg tænker tilbage, synes jeg egentlig, at de Højreministerier, som man den Gang angreb, havde mere Evne til Magt end det